

“El Gran Amic que mai no traeix”

Busques la companyia d'amics, que amb la conversa i l'afecte, amb el tracte, et fan més tolerable l'exili d'aquest món... tot i que els amics, a vegades traeixen. —No ho trobo malament. Però... ¿com és que no sovinteges cada dia amb més intensitat la companyia, la conversa del Gran Amic que mai no traeix? (Camí, 88)

13 de setembre

La vostra vida és de Déu i hem d'esmerçar-la al seu servei, preocupant-nos generosament de les ànimes, demostrant, amb la paraula i l'exemple, com són de fondes les exigències cristianes.

Jesús espera que alimentem el desig d'adquirir aquesta ciència, per repetir-nos: si algú té set, que vingui a mi, i begui. I nosaltres diem: ensenyeu-nos a oblidar-nos de nosaltres mateixos, per pensar en Vós i en totes les ànimes. Així el Senyor ens conduirà endavant amb la seva gràcia, com quan començàvem a escriure —¿us en recordeu, d'aquells pàls de la infantesa, guiats de la mà del mestre? —, i així començarem a assaborir la joia de manifestar la nostra fe, cosa que es un altre regal de Déu, també amb trets inequívoca de conducta cristiana, on tothom podrà llegir les meravelles divines.

Es Amic, l'Amic: *vos autem dixi amicos*, diu. Ens diu amics i fou Ell qui donà el primer pas; ens estimà primer. Amb tot, no imposa el seu afecte: L'ofereix. El mostra amb el senyal mes clar de l'amistat: *ningú no té un amor més gran que aquest de donar la pròpia vida pels seus amics*. Era amic de Llätzer i plorà per ell, quan el veié mort: i el ressuscità. Si ens veu freds, desganats, potser amb la rigidesa d'una vida interior que s'extingeix, el seu plor serà vida per a nosaltres: *T'ho mano, amic, aixeca't i camina*, surt a fora d'aquesta vida estreta, que no es vida. (És Crist que passa, 93)
